





1733 9

14

ORDINIS ICTORVM

IN

ACADEMIA VITTEMBERGENSI

PRO - DECANVS

JO. GODOFREDVS
KRAVS, D

DIGESTI INFORTIATI ET NOVI P.P. CVRIAE PROVIN.
CIALIS, SCABINATVS ET FACVLTATIS JVRIDICAE
VITTEMBERGENS. JVDICII ITIDEM PROVINCIA-
LIS IN INFERIORI LVSATIA ASSESSOR

LECTORI

S. P. D.

ORDINIS-LECTORUM
ACADEMIAE-NYMPHEAE-BOVENSIS
PRO-RECTORIS
O. GODOLFREDVS
KRAVVS. D.
STI-NORBERTI-ET-NOVI-F. CAROLI-BOVENSIS
UNIVERSITATIS-ET-FACULTATIS-MEDICAE
PRO-RECTORIS-INDICIS-ET-SECRETARII
ASSISTENTIS-ET-PROFESSORIS-ET-LECTORIS
LECTORI



pluribus sequentem in modum deducere conatur: *Nec sane, inquit, constare humana his turbis possunt commercia, quis cum alio vellet contrahere? quis ab alio emere? si nullius rei esset possessio secura. Quomodo publicam tranquillitatem tuebimur, injuriasque arcebitur, si perpetuo liberum sit, rem per multorum jam manus pervagatam vindicare prae-textu alicujus prisca exoletique juris? quam graves & infinitae turba excitarentur, si tot essent rescindendi Contractus, tot successiones exinanienda, tot possessores expellendi? Adjiciunt illius opinionis propugnatores, eum, qui in sua jura per longum tempus nec inquisierit, nec ullo modo persecutus sit, hæc dereliquisse atque ipso facto in eorundem alienationem consensisse videri; vix enim, monente PAVLO in *L. 28. pr. ff. de Verb. signific. est*, ut non videatur alienare, qui patitur usucapi. Tum provocant ad interessè Reipublicæ, quod exigit, ut certa sint rerum dominia, quo tributa eo melius ac facilius exigi possint; Licet enim fiscus sequatur possessorem, ita ut circa usucapionem tributa fisco integra manere videantur, monente tamen B BEYERO in *delineatione Juris civilis & quidem ad Institutiones Tit. de Usucapion. Post. XII. lit. f. is*, qui dominii sui certus non est, & semper evictionem metuit, impensis in rem necessariis & utilibus fere parcere, eoque rei interitum accelerare, nec facile emtorem reperire soleat; sæpius quoque evenire, ut deserta jaceant prædia tributis obnoxia & Fiscus per indirectum periclitetur. Addunt deinde summam æquitatem præscriptionis jura suadere. cum ei, qui re sua diutissime caruit, eadem porro carere eodemque modo, quo huc dum vixit, & imposterum vivere neutiquam difficile esse possit, quum contra is, qui rem tenuit, hanc sine gravif-*

gravissimo incommodo animique cruciatu perdere nequeat, quia, ut quis pauperior factus priorem vivendi rationem mutet, durissimum. Urgent denique varia exempla, quibus præscriptionem jure Gentium introductam receptamque esse, probare contendunt. Provocant hinc ad exemplum JEPHTÆ, populique hebraei, qui in lite, cum Ammonitis agitata *JUDICVM XI. vers. 26.* præscriptionem obvertunt. E recentioribus VENETOS instar exempli producunt, asserentes, inter omnes constare, Adriaticum pelagus in ditione esse Venetorum, eosque per illud imperii jura exercere, ita, ut alius navigationem usumque ejus interdicerere queant. *VASQVIVS illustr. controvers. C. 89. n. 16.* si quaratur, qua ex ratione, quave ex causa hoc jus illis competat, eam e longinquo non arcessendam, sed in promptu esse respondent, tituloque præscriptionis jus ac jurisdictionem in mare Adriaticum Venetis competere dicunt, *MARTA de jurisdic. Part. 1. Cap. 33. n. 25.* cum enim ceteræ gentes imperii exercitium in mare Adriaticum solis Venetis per tot seculorum decursus permiffissent, dubitant, fore quenquam, qui eorum inveteratam possessionem turbare velit aut possit. Tandem pro confirmanda sua sententia adducunt, quod cum aliquando Pontifex romanus ALEXANDER VI. per jecum ex Legato Venetorum quaesiverit, quibus tandem titulis VENETI possessionem maris Adriatici tuerentur? & Legatus subitanea licet, ingeniosa tamen, responsione sequentem in modum satisfecerit: *Ostendamihi Sanctitas Vestra instrumentum donationis a Constantino factæ, apparebit ex ejus opisthographi pagina adversa Venetorum privilegium atque jus in mare Adriaticum* LANSIVS in *Orat. contra Ital. p. m. 840.* per quæ verb.

Legatum nihil aliud voluisse, credunt, quam ad idem
provocare argumentum, quo Pontifex suum tueretur
Patrimonium, ad possessionis scilicet ac præscriptionis
privilegium. At enim vero contrariam sententiam,
quam & VASQVIVS *Part. 1. Contr. Lib. II. Cap. 51.* defendit,
pace tamen aliorum, veriore, atque adeo præ-
scriptionem ac usucapionem ad mera Juris civilis sancita
referendam, nec in Jure Naturæ aut Gentium, in-
primis, quod attinet Reges ac populos liberos, supe-
riorem non agnoscentes, satis fundatam esse, vel ex-
inde judico, quod forma usucapionis ac præscriptionis
non in nuda ac simplici possessione consistit, sed ad
suam essentiam lapsum certi temporis requirit; monen-
te vero GROTIUS in *Tractatu de jure belli & pacis Lib. II.
Cap. IV. §. 11.* tempus ex suapte natura vim nullam effe-
ctricem habet, cum nihil sit a tempore, quanquam
nihil non sit in tempore. Accedit, quod nec ex Jure
Naturæ certum temporis spatium ad adimplendam
usucapionem ac præscriptionem sufficiens definiri possit.
Hoc vero si non est, quis, quæso, inter Reges ac po-
pulos liberos, nullum superiorem præter Deum agno-
scentes, id in vim legis determinabit. Nec est, quod
provocetur ad tacitam gentium approbationem vel con-
suetudinem; namque ea approbatio & consuetudo fa-
cti sunt, & probatione indigent, deinde hoc eo minus
feri posse censeo, cum unius alteriusve gentis consen-
sus vel approbatio minime sufficiat, sed, ut intuenti
omnium rite probeatur, necesse sit; At enim vero mo-
nente B. BEYERO in *delineat. Jur. divin. naturalis & po-
sitivi univers. Cap. IX. Pos. 69.* omnes gentes nondum sunt
notæ. Fac etiam, quod fortassè pleraque ac moratio-
res gentes præscriptiones & usucapiones per certum ali-
quod

quod temporis spatium adimpletas agnovèrint, an ex-
inde sequitur, quod & impofterum hoc observari, &
a reliquis gentibus in vim juris attendi debeat? Quis
enim, pergît B. BEYERVS *d. l. Pof. 67.* diceret, Germa-
nos obligari, ut in vestitu Gallos perpetuo imitentur,
quia hos aliquamdiu imitati sunt. Multo vero minus
reliquæ gentes ex aliorum factis obligari, & ad idem,
in vim juris observandum, cogi possunt, tum quod par
in parem nullum habeat imperium, tum quod mora-
litati repugnet, si quis prætereundere vellet, ut alter ipsum,
potissimum in indifferentibus, imitetur. His ita posi-
tis facile ad rationes supra adductas responderi potest.
Tantum enim abest, ut, remota usucapione ac præ-
scriptione, nihil, nisi uberrimus bellorum fomes, in-
signiumque calamitatum & miseriarum proventus ge-
neri humano immineant, ut potius propter summam
temporis incertitudinem, jam jam adductam, magis
magisque promoveantur. Quid impedit, quo minus
ejusmodi litibus aut per transactiones occurratur, aut
parte adversa repugnante, alter in sua possessione re-
linquatur, donec contradicens melius fortiusque jus
deduxerit, quæ remedia æquirati naturali magis con-
venire videntur, quam, ut alteri jus suum in perpetu-
um derrahatur ac retineatur, potissimum cum juri na-
turæ quam maximè conveniat, ut cuilibet jus suum il-
libatum sit, perpetuoque servetur. Ad hoc accedit,
non omne, quod bello occasionem præbere potest,
omittendum esse, propterea, quod bellum inter istos,
qui in his terris nullum superiorem agnoscunt, pro
medio illicito minime sit habendum. Multo deinde mi-
nus fundamentum usucapionis ac prescriptionis in de-
relictione præsumta, quam colligunt ex silentio longi-
tate.

temporis, collocare licet. Neque enim semper silentium pro vituperanda negligentia est habendum, cum prudenter tacere haud raro melius fit, quam intempestive loqui, in primis, si quis facile prævidet, interpellationem in præsentem sine effectu fore, alio vero tempore commodiorem occasionem existere posse; ad minimum, ne jure quidem civili, iste, qui tacet, semper consentire videtur, sed, ut ad loquendum vel respondendum obligatus sit, prærequiritur. Remoto vero sic consensu præsumto, cessat quoque ficta atque imaginaria derelictio, quippe quæ consensum intervenientem præsupponit. Accedit, quod natura derelictionis in eo posita, ut res derelicta statim fiat nullius, cedatque occupanti; quid itaque opus est usucapione vel præscriptione? quippe quæ non simplici occupatione ac possessione perficiuntur, sed lapsus certi temporis requirunt. Nec moveor, si, animum derelinquendi non statim tempore occupationis adesse, sed ex lapsu temporis præsumi, obvertitur. Vbi enim, quæso, jure naturæ certum tempus, ex quo ejusmodi consensus præsumatur, definitum est? hoc itaque deficiente, quis inter eos, qui nullum superiorem in his terris præter Deum agnoscunt, tempus certum ad instar regulæ observandum, determinabit? Corruunt etiam ex his, quæ de publico interesse, & ne rerum dominia sint incerta, adducuntur. Hæc enim, licet usucapionis ac præscriptionis inter subditos introducendæ causam præbere legislatori humano potuerint; tantum tamen abest, ut necessitas introducendæ usucapionis ac præscriptionis inter liberas gentes Regesque inde demonstraretur, ut potius ob incertitudinem temporis, quod ad præscriptiones requiritur, majora mala & pericula Rei-

Reipublicæ exinde nasci videantur, quibus tamen omnibus, aliis deinde, uti jam deductum, remediis occurri potest, minimum ex eo principio non fluit, me adversario relinquere teneri, quod is ex bonis meis injuste detinet, ut potius hic, ipsa æquitate suadente, ad id restituendum obstrictus sit. Multo vero minus ad introducendam usucapionem ac præscriptionem sufficit, quod is, qui re sua diutissime caruit, hac & imposteriorum faciliori modo carere possit, quam alter, qui rem huc usque tenuit, & qui cum incommodo antiquas vivendi rationes mutare debet. Namque a posse ad esse nulla valet consequentia, nec alter cum meo damno, locupletior fieri debet. Denique nec exempla allegata sufficienter probant, tum, quod facta tertii tertio non præjudicant, tum, quod exempla regulam aliis non præscribunt, sed ex principiis juris de iis judicandum. Ne vero longior sim, quam & temporis ratio & pagina patitur, finem facio sermonis, cujus occasionem suppeditavit Nobilissimus atque Clarissimus Candidatus noster Dn. CAROLVS DAVID LOSSIVS Jutterboga Querfurtensis. Hic exaudatis omnium applausu periculis, quæ subeunda ab iis, qui summos in utroque Jure honores capessere cupiunt, jam in eo est, ut ultimum, idque publicum, edat specimen, atque futuro die Jovis Dissertationem de *Præscriptione immemoriali, hominum licet memoria deficiente per documenta elidenda* proprio Marte conscriptam sub Præsidio Viri Magnifici, Consultissimi atque Excellentissimi Dn. GODOFREDI LVDOVICI MENCKEN Jcti celeberrimi, Potentiss. Polon. Regis atque Elect. Sax. in Summo Provocationum Senatu Consiliarii splendidissimi, in hac Academia P. P.

XX

Fa-

Facult. Juridicæ Curiaë, Provincialis, Scabinatus, Senatus Ecclesiastici & Judiciï Provincialis Lusat. inferioris Assessoris longe meritissimi, eruditorum disquisitioni expositam defendat. Vitæ rationes, eruditionisque acquisitæ vias, quas secutus est, pluribus ut referam, necesse non est, cum ipse fata sua & breviter & eleganter sequentem depinxit in modum:

CAROLVS DAVID LOSSIVS natus sum Jutrebogæ in Ducatu Querffartensi Ao. post. Christ. nat. MDCCXI. d. XXI. Decembr. Patrem habeo GEORGIVM CAROLVM LOSSIVM, Syndicum Circuli Jutrebogenis & urbis Jutrebogæ, hujusque Civitatis Consulem, a matre vero editus ANNA ELISABETHA. e gente KLOSIA, jam pie defuncta. Ab his Parentibus optimis a primis statim incunabulis studiis dicatus, traditus sum Dno. WAHN, jam Pastori pagi Langenliepsdorff, atque ab illo, nec non ab optimo Patre in linguis fidelissime institutus, cum iste ad officium, quo nunc summa cum laude fungitur, vocaretur, Ao. MDCCXXII. Gymnasium, quod in patria floret frequentare cœpi, ibique Præceptoribus de me optime meritis usus sum, Rectore hujus Gymnasii Dno. M. FINGERO & Con-Rectore Dn. M. SCHARNOVIO atque his Ducibus tam superiores in humanioribus feci progressus, quam prima in Philosophicis, Geographicis & Historicis fundamenta posui. Laudato vero Rectore Dn. M. FINGERO ad munus Archi. Diaconi ad Aedes S. Nicolai ibidem promotus Ao. MDCCXXVI. Gymnasio una valedixi, atque, cum ob teneros adhuc annos per aliquod temporis domi hæererem, ab Hoc, qui me immerentem propensius amabat, in Historicis & Philosophicis per annum instructus sum. Interim cum Parens optimus, cui salus mea semper cordi fuit, quique hac de causa a prima adolescentia assiduam Præceptorem egit, absque omni juris prægustu Academias me adire nollet, Institutiones Justinianas multo labore multaque fidelitate explicuit. Sic ad vitam acad.

academicam præparatus, Vitebergam aliam studiosum matrem tetendi atque RECTORE MAGNIFICO Dno. D. SCHROEERO Ao. MDCCXXVII. militiæ togatæ nomen meum dedi, Collegiisque Viri Per-Illustris Dni Lib. Baronis de WERNHER, tunc temporis Ordinarii Facultatis Juridicæ jam vero S. R. Imperio a Consiliis aulicis interesse mihi licuit. Ea etiam non ultima felicitatis meæ pars mihi evenit, ut Viros Illustres Magnificos atque Excellentissimos, qui adhuc hic loci florent, LEYSEROS, BASTINELLEROS, MENCKENIOS, KRAVSIOS & WERNHEROS audire, nec non a CONRADIIS & STENGERIS, quorum alter Helmstadii, alter Jenæ multa cum laude degit, in Jurisprudentiæ institui mihi contigerit. Cum vero Philosophiam omittendam non esse, facile cognoscerem, a celeberrimis BERGERIS, WEIDLERIS & HÖLLMANNIS hanc adseendi cupido, his Viris gravissimis Ducibus frui humanissime ab illis mihi permissum fuit. Quo tandem virium periculum facerem, concessere Viri Illustres, Magnifici atque Excellentissimi Dnus. D. LEYSERVS, Potentissimo Poloniarum Regi & Electori Saxoniae a Consiliis aulæ & justitiæ & Dnus. D. MENCKENIVS, Eidem Regi ac Principi a Consiliis Appellationum, quo sub Illorum Præsidio Specimen aliquod ederem. Disserui itaque prima quidem vice Præside Dno. D. MENCKENIO de Crimine Barattariæ s. Repetundarum, & altera vice, Præside Dno. D. LEYSERO, de Injusta in faures Indulgentiæ, atque finito quadriennio in hac alma Vitembergensi hinc discedens Lipsiam petii, ibique RIVINOS audiens per annum & quod excurrit versatus, examen pro Praxi, quod vocant, sustinui, Leucopetramque, ad videndum, quæ in foro occurrunt, abii, ibique penes Advocatum hujus urbis celeberrimum Dnum. D. SEMLERVM, quæ ad vitam practicam pertinent, lustrare licuit. Hinc ante aliquot menses redux atque a Celeberrima Facultate Juridica Vitembergensi admissionem ad Examina pro capeffendis summis in utroque Jure honoribus, submitte petens, voti mei

com-

compos factus sum. Nihil itaque restat, quam quo a Viris Illustribus, Magnificis ac Excellentissimis benignum de meo tenuitate iudicium Eorumque sempiternum Patrocinium humilis flagitem, Illisque pro tot in me collatis beneficiis, pro tantoque Patrocinio immortalē memoriam devote spondeam, promittam.

Hæc ille. Nihil itaque restat, quam ut illustrissimos ac perillustres Comites, Barones, Patres Academiae, ejusdemque Fautores ac amicos amplissimos cum generosissimis, nobilissimis ac ornatissimis civibus ad hunc solennem actum disputatorium futuro die Jovis habendum, ea qua par est observantia ac cultu invitent. Quemadmodum autem non dubito, quin sua honorifica præsentia hunc solennem conflictum illustriorem sint reddituri; ita & me & totum meum Ordinem ad quælibet officiorum genera promptissimos paratissimosque spondeo. P. P. Vittembergæ Dominica

XXII. post Festum Trinitat.

M DCC XXXIII.

VITTEMBERGÆ
EX OFFICINA SCHLÖMACHIANA.

WITTENBERG, Diss. 1733

ULB Halle

3

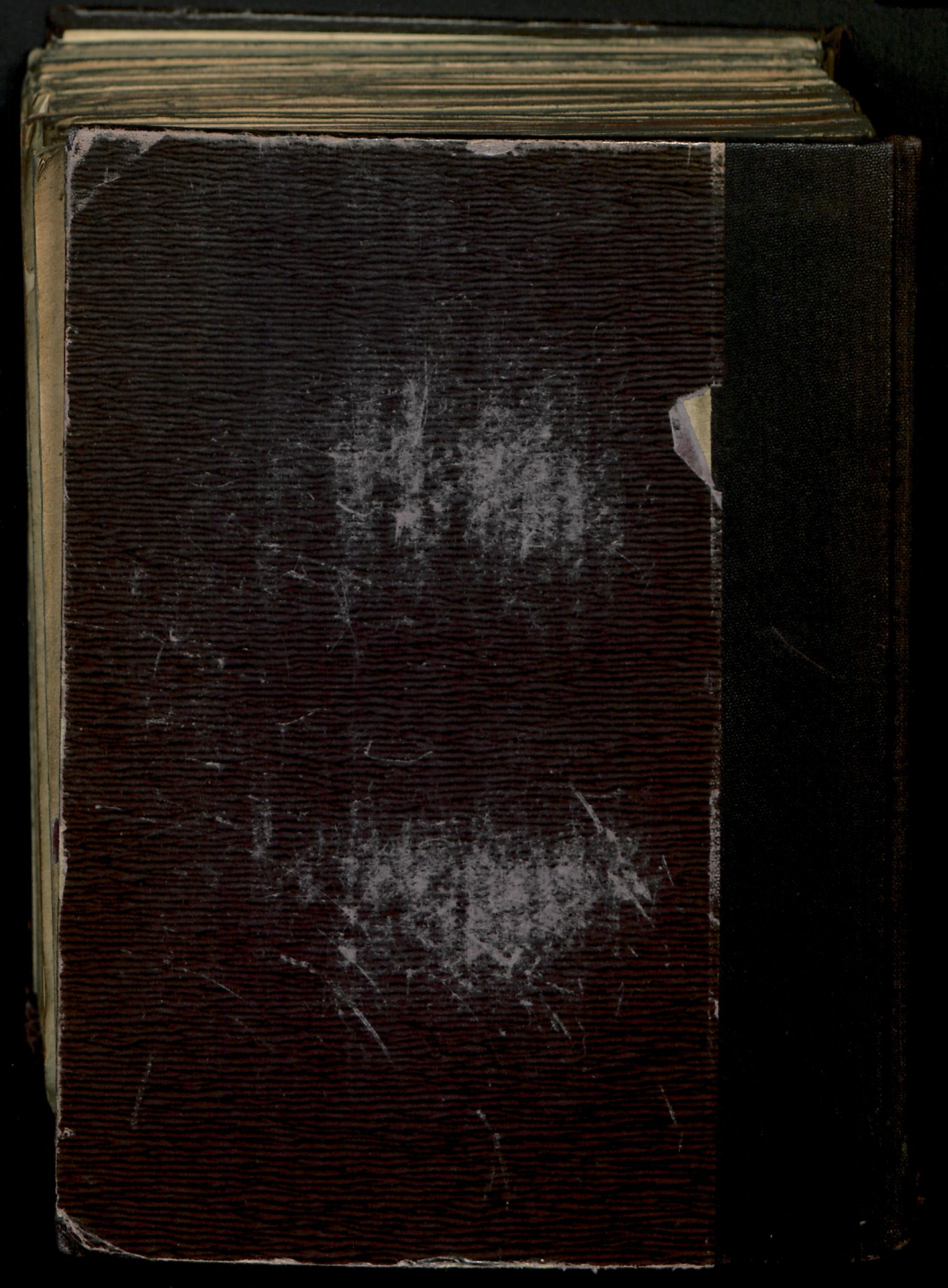
002 408 449

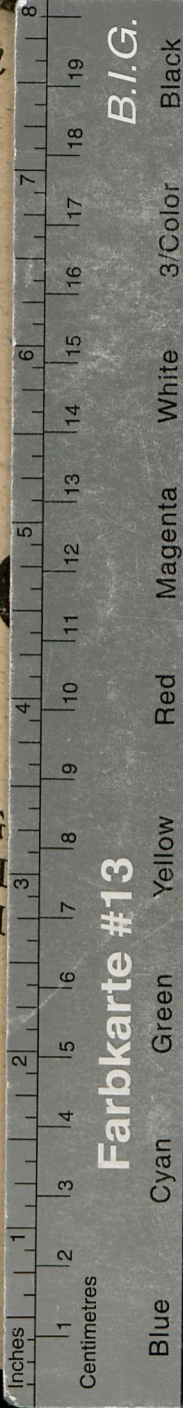


SB 12

von H. J. Schick in Halle v. J. 1733







Farbkarte #13

B.I.G.

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

14

1733 9

JCTORVM

IN

TEMBERGENSI

DECANVS

FREDVS

VS, D

NOVI P.P.CVRIAE PROVIN.

FACVLTATIS JVRIDICAE

CHII ITIDEM PROVINCIA.

VSATIA ASSESSOR

ORI

D.

